

3. fejezet

A Kelet Szava

Másnap reggel nyolc órát sem mutatott az idő kereke, de Charlie már teljesen ébren, jobb híján egy pohár csapvizet kortyolgatva terült el a kanapén. Katonaként már megszokta a korai ébredést, ennek köszönhetően már némi kutatásra is akadt ideje. Legelőször is az előtte itt lévő férfi után kezdet szaglászni, akinek jóval több mindenét találta itt, mint az Kim magyarázata alapján lehetséges lenne.

Példának okául, a ruháinak egy egész tárházát vélte felfedezni az egyik fiókban, melyek közül egy jobb zoknit, egy farmernadrágot, valamint egy kényelmesebb, az ő korát sokkal inkább tükröző pulóvert már meg is engedett magának. A legjobb ötlete az volt a magyarázat nyomán, miszerint ez az alak a lány élettársa lehetett, ám ehhez semmilyen bizonyítékot nem talált. Sem jeggyűrűt, sem családi képeket, de még számlát, vagy bármi egyéb sem. Úgy tűnik, e kérdés már örökre megválaszolatlan marad. Az a férfi idejött, hagyott maga után némi ruhát, aztán már nyoma is veszett.

Ezen a ponton feladta, Kim magánügyének nyilvánítva az esetet, aztán már jóval aktuálisabb teendők után nézett. Reggelizett, tisztálkodott, és minden egyéb fontos reggeli dolgot elintézett. Egyszóval, most, nyolc órakor már teljesen készen állt a mai napra, bármit is hozzon az a kék szemeihez. Nem úgy, mint a házigazda, aki csak most tipegett ki félkómásan a hálóból. Bizonyos dolgok sosem tűnnek el teljes egészében az ostrom előtti nyugodt, kényelmes életéből.

- Már ilyen korán fent vagy? – a lány mostani elméje nem tudott mást előhozni. Sokakhoz hasonlóan, neki is kell egy fél óra, mikor már józanul tud gondolkodni.

- Hadsereg – rendezte el Cross egyetlen szóval a hülye kérdést.

Ezt követően, Kim már egy jó nagy adag feketekávé után kezdett nézni a szemével, sőt, még a konyha felé is tett pár lépést, mikor az eszébe ötlött: nincs is kávé ebben a kuckóban, már legalább két hónapja.

Hirtelen már kapcsolni is látszott a tudata. Eszébe ötlött a tegnapi eset, Cross még számára is túlzásnak ható ittléte – valljuk be, egy vadidegen ideeresztése még a körülményeket tekintve sem valami jó ötlet, épp azok miatt. Egy ostromzóna közepén senkiben sem lehet megbízni. De Charlie már nem csak itt van, de a lánnyal sem tolt ki különösebben. Most már jóval biztosabban tudhatja, hogy nem akarja kitúrni az otthonából, kirámolni azt, esetleg ártani szerény személyének, hiszen az éj folyamán mindháromat megtehetette volna. Akkor lehet, tényleg megbízhat benne?

Nem igazán érezte egy kitoloncolódsdi idejét, másfelől, nem lehet teljesen biztos az ötlet működésében, ennek köszönhetően úgy döntött, ad neki egy esélyt. S már komolyan fontolóra is vette a tegnap könnyelműen hozott döntése – valljuk be, az ember érzelmei kissé elhomályosítják az elméjét a tegnapihoz hasonló esetekben – érvényben hagyását, amikor furcsállni kezdett valamit.

A szemeit egyre csak a plafon felé forgatta, aztán már a talajra is ejtette a két zöldellő gyémánt tükrét. Ezt követően a berendezési tárgyakat kezdte figyelni, s rövidesen már a Cross kezében szunnyadó poharat, pontosabban annak a tartalmát

kezdte el vizsgálni. Az, hogy a férfi nem tudta mire vélni a viselkedés okát, már nem kifejezés. Főleg azért, mert neki sejtelve sem volt a pohár víz egyenletes tükrében lakozó lehetőség felől, ezért végig úgy érezte, mintha ő lenne a zavaró tényező.

- Mi az? – törte meg az erélyes, határozott hangja a különös pillanatot.

- Nem remeg, nem lehet hallani... – hamar bele is apadt a szó, s eztán már fülelni is kezdett. S mivel menten elfelejtette a mondandója továbbszövését, Charlie szép lassan belenyugodott, ezt bizony szóról-szóra kell kihúznia a lányból.

- De mi, mi nem remeg? Mit nem hallasz?

- Semmit... – hangzott a felelet, melynek tapasztaltán Cross már kezdte elveszteni a türelmét. Részben azért, mert már jóformán fojtogatni kezdte a kíváncsiság, miről zagyvál ez, másfelől egy bizonyos szinten kezdett megkérdőjeleződni benne a lány épelméjűsége. Mindezt még szóvá sem tette, de Kim már látta a szemén. Tudta, hogy ez egy kívülálló számára tényleg elég furcsa lehet, főként, ha csak este érkezett.

Hamar bele is kezdett a magyarázatba.

- A konfik olyanok, akár a gépek. Minden reggel hét órakor lőni kezdik a várost, délig, olyankor úgy remeg a padló, mintha kalapáccsal vernék. De ma meg se rezzen, nem lőnek – ugyan ez roppant örömteli tényül szolgált Charlie számára, ám Kim tudja az ellenségről: sosem hagynák itt New York városát, nem egy mértéktelen vérontás nélkül. Ahhoz túlságosan is fontos. – Valami van odakint. *Valaminek történnie kellett* – ez már csak a lány gondolatai közt hasított keresztül, miközben lóhalálában sietett az egyik ablakhoz, majd egy gombnyomással felhúzta a redőnyt.

Általában kitakarja a kilátást, ne kelljen szembesülnie a kinti borzalmakkal.

Cross hamar feltápáskodott az átmeneti fekhelyéről, ezt a saját szemével akarja megtapasztalni. Még azelőtt ért Kim mögé, mielőtt szóra emelhetne volna a kecses ajkait, így első kézből tapasztalhatta a tragikus látottakat.

New York romos felszínén nem tapasztalt többet a végletekig leamortizált, de többségében még mindig délcegen álló felhőkarcolók látványánál. Mindezt szürke, néhol már majdnem fekete hópolyhek szegélyezték, melyeket a hősünk bizonyára hamvaknak tekinthetett tegnap, oly könnyű összetéveszteni a kettőt. A keserű látkép egyedül néhány pislákoló lámpa, valamint egy-két, még működő kivetítés fénye által vált egy szenderletnyit derűsebbé. Aztán egy tragikus észrevétel következett.

- Egy tornádó – mutatott rá Kim a manapság már elég gyakran megeső jelenségre. Nem egy talált már ide az ő életében, pontosan tudja, mit jelent ez.

Bár Cross biztosra vélte egy másik, e ciklonok jelölésére már jóval tágasabb skála létrejöttét, ez telibe egy F5-ösnek tippelte. Ha figyelmesebben hallgatta volna a ház tulajdonosát, már tudná, ezek közül egy minden évben beszabadul ide, éppen ezért a nagyobb épületeket – például a felhőkarcolókat – úgy tervezték, hogy kiállhassák a természet ezen próbáját. S többek között ennek is köszönhető a város lehengerlő strapabírása a Konföderáció ádáz ostroma nyomán.

Viszont a lány tekintete mégis megtörni látszott ennek láttán, a hatalmas szél- és mennydörgés-veszedelem puszta ábrázata is kiölte belőle a reményt. Ki tudja, tán ha Cross nem veszi észre a megingását, s nem teszi a vállára az érdes kezét, akkor el is könnyezte volna magát a bánata által. Melyet rövidesen szóvá is tett.

- Ekkora szélben a mi gépeink nem tudnak felszállni... – fulladt bele a szó, amint a számára legkeservesebb részre ért. – De az övük igen... mennünk kell.

Charlie mintha az életben nem hallott volna rosszabb ötletet.

- Nem, most egy biztonságos hely kell, ahol átvészeltethetjük. Mint ez a ház, ennél keresve sem találhatnánk jobb helyet – Kim hamarosan rázni kezdte a fejét, már a pusztaság keserén is látszott, hogy ez megoldás számára nem létezik. A férfi naivan, a saját tapasztalataira támaszkodva úgy vélte, csak megijedt.

Csitítani is kezdte volna, ám a lány nem engedte.

- Mennünk kell! – ismételte el hangosan, szinte sikoltozva. Egyértelműen látszott rajta, minden egyes porcikája el akarja hagyni ezt a helyet.

- Nyugi, nyugi... az nagyon rossz ötlet lenne – a meggyőződése nyomatékosítása végett megragadta a nő vállait, s a tekintetét egyenesen a szemtükrébe mélyesztve folytatta a mondanóját. – Látod, mi van odakint? A csapatok hamarosan végig fognak masírozni a fél városon, hogy akarsz innen elmenni? Két percig sem húznánk!

Kim továbbra sem hallgatott rá. Kitépte magát a férfi akaratlanul is erőssé vált szorításából, majd önmagából teljesen kikelve folytatta.

- Te nem tudod, mi folyik itt, hogy miről szól a háború! Nem elfoglalni akarják a várost, hanem lerombolni, a földdel teszik majd egyenlővé! Ugyanezt csinálták Mexikóval, és... és Floridával is, mert nekik... nekik így több marad!

- Hé, lassíts. Csak szép lassan, érthetően, akkor meghallgatlak – bár ennek sem remélt túl sok sikert, Kim csakugyan vett egy mély levegőt, s újult erővel folytatta a mondanóját, mely mögött már csakugyan több értelem rejlett.

- Ki fogják irtani a lakosságot! Kevesebb ember kevesebb levegőt szív, kevesebbet eszik, kevesebb erőforrásba kerül az eltartása. Ez a túlélésről szól, és ők minél több koalíciós polgárt ölnek meg, annál tovább maradhatnak fent. Értsd meg... ha nem hagyjuk el a várost most azonnal, minket helyben agyonlőnek azok szörnyetegek!

Miután már megértette az összképet, Charlie szívesen megkérdezte volna, hogy akkor Kim miért maradt itt egyáltalán – például egy más, számára jóval derűsebb végkifejletben reménykedett –, azonban már egy másodperccel sem akarta tovább húzni az időt. Ha menniük kell, akkor muszáj lesz elhúzniuk a csíkot.

Csupán egyetlen kérdés maradt.

- Hogy akarsz kijutni innen?

Néhány percbe sem telt bele, a konföderációs erők már érkezettnek is látták a pillanatot, hogy betetézzék a pusztítást, hogy végre porig rombolhassák a koalíció egy újabb délceg mentsvárát. Nem is érnék, nem is érhetnék be kevesebbel.

New York azon lakosai, akik nem eszméltek fel a tornádó szeleiben lakozó baljós ígéretre, a fekete fellegek alól előtörő vadászgépek látványa már biztosan megállásra készítette bennük az ütőt, s valóságos jéggé fagyasztotta a vért az ereikben.

Az eleinte kicsiny pontoknak tűnő, vörösen ragyogó testek ádáz sáskarajként szeltek az eget, s már túl késő volt, amikor közelről is megpillanthatták őket. Ám azon szerencsések, kik szemtől-szemben is szembesülhettek ezen bestiákkal, s még túl is élték az eljövendő másodperceket, azok egy tizenhat méter hosszú, közel nyolc és fél

méteres fesztávú, zord haramiát láthattak. Fegyverzetükül két harminc milliméteres gépágyú szolgált, páratlan pusztítást lehetővé téve, a szárnyaikon ülő legalább nyolc rakétával egyetemben. A könnyű manőverezhetőséget a tervezőik hosszú, szinte már ördögi vezérsíkokban, valamint a fenyegető géptörzshöz való leggyorsabb, maga után narancsos lángfelhőt húzó sugárhajtóművekben látták.

Összességében nézve, a szárnyakon, valamint a főbb illesztések mentén végigfutó fényekre semmi szükség sem lenne, legalábbis szerkezetileg nem. Viszont a pilóta által fontos, hogy lássák a másik gépet, s e látási viszonyok közt már tíz méterről sem lehetne látni a kísérőt, ha nem ölelnék folytonosan körbe ezek a vérvörös fények.

Ekkora a vadászgépek elérték a jól megerősített Manhattant.

Hirtelen tucatnyi fénylő rakéta kezdte hasítani az eget, melyek mind hatalmasabb fehérséget ontottak magukból, ahogyan a felhők közé értek. Az örök éjszakából egy csapásra nappali világosság lett, mintha csak évszázadokat fordult volna az idő kereke, bár igazság szerint, ez mégsem volt teljesen ugyanolyan. Itt nem kékelő égről, hanem annak néhány bizonyos hajlatában fehérlő pontról esett szó, melyek néhány kilométeres körzetben eloszlatták a feketeséget.

S hogy mi szükség volt erre?

Hát nem más, mint a lövészek, Manhattan bátor védőinek szerepe, akik képesek voltak feladni a külső városrészeket, hogy némi időt nyerhessenek, valamint jobban koncentrálhassák az erőiket. E pillanatban ők lettek azok, kik a légvédelmi ütegek ádáz csöveit az ellenség felé fordították, majd ólmot kezdtek okádni New York egébe. Bár ez a módszer már a III. világháborúban sem örvendett valami nagy sikernek, a javarészt automatizált rendszer – a célzárássegítésnek köszönhetően – már jóval hatékonyabb és pokolibb lett.

Rengeteg föderációs vadászgép hamvadt el az ádáz tűzben.

Sokuk eleresztett néhány rakétát, a sebesen cikázók gépek legszerencsésebbikei még egy sorozatot is megengedhettek maguknak a talaj, vagy talán a roppant felhőkarcolók egyike felé. Legalábbis azok, melyek az elsőként érkezők közt suhantak Manhattan fölé, ugyanis a mögöttük érkezők már jóval nagyobb túlélési esélyeknek örvendhettek. Hisz ekkora már túl sok vadászgép jutott, túl kevés lövegre.

Szerencsére a mai haditechnika már rég nem ezeket a golyószórókat teszi az égiháború talajra eső részének a főelemévé. Ezek a hosszas csövekkel megáldott, a tüzeléskor éktelen lármát, valamint narancsos torkolattüzek egész tengerét ontó szerkezetek mellé néhány másodperc elteltével már a korszerűbb testvéreik is beléptek. Belecsatlakoztak a lehangoló túlerő ellenében folyó küzdelembe.

A városban tartózkodó többsége csak szembesült ezzel, amikor száz meg száz aprócska fénypont indult meg az ég felé, jóval több pontról, mint a légvédelmi lövegek haragos tűzfolyamai. De ha a pusztaság számok nem is, ám a hő követő rakéták hatékonysága már bizonyosan tetézi az elavultabb testvéreik kárhozamát.

Sok esetben két másodperce sem telt bele, mikor a parányi rakéták valamelyike megtalálta a célpontját, majd rettenthetetlen vérebként kezdett koslatni utána. Az ehhez hasonló esetekben a pilóták lehetőségei nagyon is limitáltak lesznek, viszont mégis marad egy-két aduász, melyek közül még választhatnak. Kényszerhelyzet lévén,

a legtöbben már egy szempillantás alatt el is döntötték, melyik alternatívát választják, még hozzá nem az alapján, ami a legtöbb eséllyel bír, hanem azon sugallat okán, melyet a legbensőjük mond nekik. Az ösztöneik – s ezért nem cserélték még le a vadászgépek hús és vér irányítóit közönséges gépekre.

Az ösztönök mindig is felülmúlták azt, amit programozásnak neveznek.

A pilóták közül sokan kivetették a csalikat, a tüzes fénypontokból álló, szikraszerű záport, melyek szinte minden esetben magukkal ragadják a rakétát. A gond csak az, ezeket még mindig csak egyszer lehet kiereszteni, s ha már elfogytak, akkor már nincs menekvés a következő elől. Ennek tudatában, mások a felhőkarcolók közt kezdtek cikázni a gépeikkel, heves manővereztetés útján megcselekedni az esélytelent, ami sok esetben azzal zárult, hogy a rakéta zord fenyegetésének elhárultával, az egyik légvédelmi löveg kapta telibe a szerencsétlent. Hisz már elég közel érkezett.

Maga a rendszer meglehetősen hatékonyan működött, a vörös ragyogást ontó rettenetek közül a legtöbben fél percig sem húzták Manhattan felett. A gond csak ebben a harminc szilaj másodpercben rejlett, ezek alatt sokan széthasíthattak egy épületet, vagy netán egy légvédelmi löveget, sőt, olyan is akadt, kinek sikerült az egyik rakétasilót is magával ragadnia a végzetébe.

S ezúttal is a számok döntöttek. A Konföderáció nem véletlenül juthatott el ide, New York fölé. A háború ádáz mérlege már a kezdeteket követően feljűk billent, a mai nap folyamán sem esett másképpen. Egyszerűen olyan sok vadászgép érkezett, hogy a védők számára képtelenséggé vált az összes leszedése. S meglehet, hogy nem egyet magukkal vittek, ám két, ha nem három Hagetaka – kondorkeselyű – osztályú gép suhant az izzó fémrengetegek sorsára jutottak helyébe.

New York sorsa már az első percekben eldőlni látszott.

Mindezek ellenére még hosszas percekig, ha nem fél teljes órán keresztül folyt a roppant légvédelmi lövegek zakatolása, véget nem érő percekben át záporoztak a rakéták a silóikból, pokolian megnehezítve az ázsiaiak dolgát. Ám hiába esett minden, bármilyen bátor küzdelem folyt is, az égen ekképpen már nem lehetett úrrá lenni.

A gondokat még a városra rontó F5-ös tornádó is tetézte, mert az még a jól beásott szárazföldi csapatokat is elsöpörte az útjából. Viszonzásképp csak leragadott magával néhány figyelmetlen, a tölcséréhez túlságosan is közel merészkedő gépet, valamint sokuk manőverezhetőségét a közel semmis szintre eresztette. S még a Föld legerősebb sugárhajtóművei – miket valaha is ily apró vadászgépeke szereltek – sem szabhattak gátat teljes egészében a szélnek.

Ám még ezzel együtt sem fordulhatott eléggé a kocka, az ellenség kezdettől fogva túl nagy számbeli fölénynek örvendhetett. S rövidesen elcsendesedtek a lövegek, lángsírba fulladtak a silók, miközben fékezhetlenné vált a föderációsok pusztítása, hiszen rövidesen már semmi sem maradt, ami az útjukat állhatná.

New York népei ekkor a létező legzordabb csapásával szembesülhettek a sorsnak, amit még be mernek vetni manapság – ahol már annyi atomtöltet hullott a talajra, mint ebben a világban, ott még a zsarnokok sem szívesen eresztenek útjára még egyet –, elérkezett az ostrom záró lökete.

A felhőknek köszönhetően senki sem láthatta mindezt, sok esetben maga a sebes tornádó állta el a kilátást, bár ez esetben nem is ebben lakozott a lényeg. Hanem a roppant rakéták özönén, melyek közel akkoráknak bizonyultak, mint az idő közben irtózatossá ütemben eliszkoló gépek – még ők sem akarnak ott lenni, amikor sor kerül minderre. Sokak ezt nem is érthetnék, pedig már az első pillanatokban nyilvánvalóvá vált az egész. Akkor, amikor a narancsos lánggal égő, maguk után tejfehér füstöt húzó, szénfekete szerkezetek előrobogtak a fellegekből.

Több tucatnyi, ha nem egy századra való érkezett belőlük.

Hosszas, idegtépő másodperceken át suhantak a fagyos levegőben, amikor elérték a célpontjaikat, még hozzá nem mást, mint New York roppant felhőkarcolóit. Azokat hatalmas lángfellegek, irdatlan erejű lökéshullámok, valamint szenes füstgomolyok vonták az uralmuk alá a becsapódás mentén. A hosszas testük, a strapabíró szerkezet, valamint a tervezés minden egyes lázas perce ellenére sem állhatta ki ezt a próbát. Rövidesen dőlni kezdett minden egyes szerkezet, melyet találat ért, vagy egyszerűen csak összeroskadtak, akár egy tüzes kártyavár tenné. Manhattan rövidesen nem vált mássá, mint haragos lángfellegek hamvas mezejévé.

Ám még ekkor sem szakadt vége a tragikus perceknek.

Ekkora Kim és Charlie már messze jártak a háztól, amely a szemük láttára roskadt össze az imént. A tornya egyenesen Észak felé dőlt, majd landolt egy másik roppant épület tetején, mielőtt lefordult volna onnan, lángsírba veszvén.

Ugyan a hősről nem tapasztalt bús könnyeket a lány arcán, nagyon is meglátszott rajta a szívbemarkoló történés. Hiába próbált az előtte álló akadályokra koncentrálni, hiába próbált sziklamereven állni a lelke egyik legkedvesebb helyének a pusztulása előtt, Charlie jól tudta, hogy keservesen zokog odabent, ahol az érzékeny szíve lakozik a testében. Ha mást nem is tehetett érte, legalább átkarolta, azt sugallván:

„Minden rendben lesz, megígérem...”

S Kim valóban erős készletet érzett rá, hogy a vállára hajtva a fejét, azonban egyre csak az keringett az elméjében, hogy ők még mindig sorra kerülhetnek. Egy finom mozdulattal jelezte, immár önállóan akar megállni a kecses lábain, s Cross csakugyan elengedte, szélnek eresztve e törékeny nyárfalevelet.

Mivel a férfi nem igazán érezte otthon magát egy négyszáz évvel későbbi New Yorkban, Kim ismét átvette a vezetést, s oly határozottan sikerült folytatnia ezt, hogy Charlie még csak nem is sejtette: fogalma sincs, merre kellene esnie a következő lépésének. Hisz maga a város oly romossá, beláthatatlanná vált már mostanra, még az egész életüket itt töltők sem képesek rendesen tájékozódni benne.

Hőseink elvesztek eme roppant betondzsungelben.

Ez javarészt a sietségnek is betudható, elvégre a lány egy szempillantást sem akart teketóriázni, amint meggyőzte a társát a továbbiakat illetően – mindezt teljesen jogosan, hisz, ha maradnak, már nem is élhetnének –, így nemhogy az evésre, de még az átöltözésre sem szánt időt. S azt még Cross is kénytelen elismerni, éhesen, egy szál rózsaszín pizsama immár átázott fátylaiba burkolva nekivágni a végelelátatlan halál mezejének, nagyon is maga után követel némi elszántságot.

Jobban mondva, egy döbbenetes mennyiséget, bár meg kell hagyni, Cross sem tett mást, mint lóhalálában megindult az alsóbb szinteknek. Neki csupán annyi előnye van, hogy már jóllakottan, a lányénál jóval melegebb öltözetben indulhatott útnak.

Ekkor valami ismételen az egekbe vonta a figyelmüket.

Azok a valamik, melyek útnak indították a veszedelmes robbanófejeket, vörös fények által szegélyezve bújtak elő a fekete fellegek mögül. A hatalmas, félbetört kalapácsfejszerű orrukát egy kilencszáz méter hosszú, legalább harmad olyan széles hajótest szegélyezte. Megérkeztek a Föderáció vérmes aduászai.

- Égjárók – sziszegte Kim a remegő ajkai közt, ha valaminek, akkor ennek igazán számíthatna volna a bekövetkeztét. S még annak ellenére, hogy már látott ilyet az élete folyamán, mégis elfogta a döbbenete, de nem is a gigászi kolosszusok láttán, hanem a puszta számok terét illetően. Ugyanis legalább három tucatot vélt felfedezni a Shiren – Istenítélet – osztályt képviselő égjárók közül, amelyek olyanok, akár egy repülőgép-hordozó és egy nehézcsatahajó a fellegek közé küldött titánja.

Mialatt mindez Cross dermedt szemein átérkezett, a kékes hajtóművei által hajtott rettenetek már ontani is kezdték magukból a különféle csapatszallítók és kísérőik vérmes özönét. Talán a férfi mindörökre földbe gyökerezett lábakkal végzi, ha Kim nem bizonyul olyan leleményesnek, hogy megragadja a karját, és egy jókora rántással éber állapotba kapcsolja az agyát. Ettől kezdve a férfinak már magától is ment a lány követése, aki meglepő határozottságról tett tanúbizonyságot.

Feltehetően a folyó irányába próbálta elvezetni az újdonsült segítőtársát, hátha tovább haladva csak kikeverednek innen valahogyan. Abba viszont bele sem gondolt, mi lesz vele addig, mert azt bárki megmondaná: így sohasem fog innen kimenekülni, előbb fagy halálra az egyik sikátorban, vagy pusztul éhen, esetleg szomjan, mire gyalog kikerült a világ egyik leghatalmasabb városából.

Charlie személyéről is ugyanezt a feltételezést lehet megállapítani – csak egy kicsit később bekövetkezve –, aki nagyon rosszat sejtett, mikor ezek az égi valamik úgy suhantak a fejük fölé, mintha az a világ legegyszerűbb dolga lenne egy ilyen testes behemót számára. Ahogy elnézte, a Föderációnak mindezt egy tucat, javarészt a talaj szintje felé fordított hajtóművel sikerült megoldaniuk, de azt már nem tudta, mégis mit zabálhatnak a kékesen izzó lángnyelvek tulajdonosai.

Mert a hagyományos üzemanyag túl hamar elapadna mindehhez.

Hőszünk csak az első csapatszallítók talajt érésakor döbrent rá, hogy ezen most tényleg felesleges agyalnia. Épp, amikor adáz puska lövések hallatszottak mindenfelől, tehát elérkezett az eddig még látatlanban maradó szárazföldi csapatok ideje. Charlie számára ez nem jelentett mást, mint az ilyesfajta halálpontok mindenáron történő elkerülését, nehogy véletlenül sikeresen belebotoljanak egy rakás konföderációs harcosba, akik aztán kedvük szerint csinálhatják ki őket.

Igaz, Kim sem akart összefutni bárkivel is a lövöldöző felek közül, ám azt már látni kezdte, hogy előbb, vagy utóbb, de össze fognak akadni valakikkel. Számára csak az szolgáltatta a kérdést: kikkel? Ennek ellenére ő is igyekezett kerülni a pillanatot, ami sajnos be is következett. Méghozzá sokkal hamarabb, mint bármelyikük is hitte.

Kim próbált feltűnésmentesen haladni ugyan, ám mégis túlságosan hamar, túl szaporán került ki az egyik utca sarkáról, egyenesen a főútra. Mindezzel semmi probléma sem lett volna, ha a soron következő pillanatban nem lát meg két vékony, ám legalább két méter magas, sötétszürkén fénylő alakot.

A *picsába...* – visszhangzott a gondolatai közt, amikor tisztán látta, hogy felé mered a két robot vörösösen izzó tekintete. Menten le is dermedt a látványtól. Pedig pontosan tudta a Konföderációról, hogy előszeretettel használják már ezt a módszert, de még soha az életben nem látott ilyeneket, legalábbis testközlelől.

A gépek vékony, acélból készült végtagjaik éles vonalakban végződtek ugyan, de pontosan az ember mintájára alakították őket, egyedül a lábujjak maradtak le. No meg a bőr, a haj, meg mindenféle felesleges dolog. A kezeken is csak azért hagytak három ujjat, hogy minden a kezükbe akadó fegyverrel lőhessenek eme szörnyetegek. Többek között azzal a két gépkarabéllyal is, melyek az assaikik – darálók – mellkasa közepén elhelyezkedő, folytonosan forgó, vörösösen izzó henger szavára törtek Kim életére. A lány bizonyosan szörnyet halt volna, ha Charlie nem rendelkezik annyi lélekjelenléttel, hogy az utolsó pillanatban félrerántsa, s egy szempillantás alatt az egyik fal oltalmába vonuljon vele. Ám így is csak elodázta az elkerülhetetlent.

Ami mégis elmaradni látszott a soron következő pillanatban, s mindketten csak néztek, amikor néhány haragos lövésérkezett a túloldalról, aztán a fém e rettegett alkotásai „élettelenül” borultak a betonra.

- Ide! Gyorsan! – hallatszott egy férfi hangja a túloldalról. A páros pedig erre az ajánlatra már bizonyosan nem mondhatott nemet. Hamar megindultak a túloldalra, ahogyan azt csak a lábaik engedték. Ami azt illeti, nem is voltak olyan mesze a megmentőik, hatvan métert sem kellett ekképp megtenniük, s máris egy porig rombolt épületben találták magukat, amely páratlan rejtekül szolgált a koalíciók számára. Heten is sikerült idehúzódnuk, tökéletes lőállásokat felvéve.

Ezt követően egy másik férfi hangja törte meg a csendet.

- Jól vannak? – kérdezte egy fekete bőrű harcos, akinek a sötét egyenruháján Kim egy különös jelképet vélt felfedezni. Nem a manapság szokványos, Észak-Amerikát éltető szimbólum ékeskedett a vállán, hanem egy erőteljes pallos vonalait szabták oda. Tehát ez a hét személy bizonyára egy Saber osztag lehet.

Igaz, ők általában nyolcan vannak, mintsem heten.

- Igen, hála az égnek! – felelte Kim önfeledten, szorosan megmarkolva Cross kezét a jobbjaival, miközben a másik karjával már szorosan át is ölelte őt. A szemein, az arcán, valamint minden egyes porcikáján úgy látszott, mintha élete szerelmével tenné ezt. Charlie nem igazán értette a lány viselkedését, de már megtanulta, hogyan is tettetetheti az ilyet, így az egész egy szép párocska megkönnyebbült pillanatának tűnt.

- Ha kérdezik, mondd, hogy Vegasból keveredtél ide – suttozta oly halkán a férfi fülébe, hogy azt senki sem hallhatta azon kívül, aki nem mereszti a fülét egyenesen a lány ajkaihoz. Na, ez már megadta magyarázatot, ami a nem mindennapi történés elkönnyveléséhez szükségeltetett. Igaz, a hősnünk nem sok tettetést lelt a lánytól.

- Halkabban, ránk eresztitek a fél Konföderációt – intette csendre mindkettejüket a hozzájuk legközelebb álló katona, aztán az egyik sarokba terelte őket.

- Már így is idetaláltak – rázta fejét egy véznább, ám minden bizonnyal annál nagyobb szívű és harctudású katona, Mike. A látcsövén át jól látta a közelgő árt, mely ellen bizonyosan nem lesz sok esélyük, ha már ilyen komor arccal fordult a társai felé. – Halkabban is leszedhettétek volna azt a két bádogdobozt.

- Most már mindegy – jelentette ki Speltzer, miközben a sörétesébe már bele is nyomott egy jó böszme lövedéket. – De héj, így a legszebb a halál.

- Senki sem fog meghalni – förmedt rá egy erőteljes, barna hajú férfi, akiről Cross ezt csak néhány, a sisakja alól a tarkója tájékán kikandikáló hajtincs alapján tudta meghatározni. – Ezeken is túlesünk, akár a többin – hősünk csak ekkor vette észre, hogy már jó néhány működésképtelen bádogdoboz szegélyezi a környéket.

- Jah, persze, ezt mondd Roodynak... Őrmester – ingatta a fejét az imént is felszólaló, egy valóságos hegyomlás testalkatával megáldott férfi.

Everett őrmester erre inkább nem fűzött hozzá semmit.

- Mick, Stacey, ti maradjatok a széleken! – ekkor egy fekete hajú, terebélyes keblű, ám alacsony nőszemélyhez emelte a tekintetét, aki egy hozzá képest negyed akkora nehéz-gépkarabélyt szorongatott a kezei közt (ezek bizonyára valamivel könnyebbek lehetnek már, mint Charlie idejében). – Jenkins, te gyere középre, de aztán rendesen pörköld meg őket! – a nő egy mély bólintással nyugtázta, s már meg is indult, miközben az őrmester ez neki tökéletes, jól belátható pozícióba helyezkedett. – Mike, te maradj ott fent! Szólj, ha valami nagyobb is felénk jön! – Speltzer, te menj a másik oldalra, nehogy megint az oldalunkra törjenek – így már csak egy bajtárs maradt, akinek helyt kellett találnia, méghozzá egy szőke, kék szemű fiatal. – Flinn, te sem lehetnél jobb helyen, csak próbáld meg takarékoskodni a lőszerral!

- Lassan már nincs is mivel – duzzogott egy kicsit, hátha valaki odadob neki egy extratárat, de ez mégsem következett be. Hisz már közel járt az ellenség.

- Mindjárt a nyakunkon lesznek! – kiáltotta Mike, biztosra véve, hogy a konfik már tudják a helyzetüket. Máskülönben mit keresnének itt ilyen sokan?

- Maga ért valamihez? – fordult Chalie felé váratlan módon Everett, a fekete hajú, mindössze egyetlen épp, barna szemgolyóval (a másik fátyol fehér, s a látás terén már rég élettelen) rendelkező személy akaratlanul is egy biztató választ remélt.

- Mesterlövész voltam – vallotta be őszintén, vesztenivaló nem lévén. – De annak már elég régen, uram. Alaposan kijöttem a gyakorlatból – ha abból nem is, azt bizonyosan nem tudja, milyen bánásmódot érdemelnek a mai fegyverek.

Egy próbát mégér – gondolkodott egy cseppet Everet, majd Roody vérbefagyott holtteste felé emelte a karját. – Vegye fel azt a KH-47-est, menjen olyan magasra, amennyire csak tud, aztán meglátjuk, milyen a memóriája! – meg kell hagyni, Cross az életben nem gondolta volna, hogy az egyetlen számára észrevétlenül maradt holttest a mai világ egyik leghalálosabb fegyverét szorongatja a kezei közt.

De ha mégiscsak így van, akkor ki ő ahhoz, hogy ellent merjen mondani egy ilyen páratlan lehetőségnek? Még egyszer a sarokba félelmei közepette guggoló Kimre eresztette a tekintetét, majd nyomott egy csókot az arcára, és gyorsan elszelelt, mielőtt a lány istenesen pofon vághatta volna. Aztán csak rájött, hogy ez tökéletesen passzol az álcájukhoz, bár valahogy érezte, Charlie inkább csak az alkalomnak élt.

- Tudja mit, magáé az első lövés! – jelentette ki Everett, amint a hősünk elfoglalta a számára létező legideálisabb pozíciót. Innen ők egyébként sem tudnák eltalálni őket, plusz, már kíváncsi volt a férfi cselekedeti mögött rejlő okozatra: bolond, vagy zseni?

Na, Charlie, mibe keveredtél már megint... – epesztette magát a férfi, miközben nagy nehezen megismerkedett eme páratlan fegyverrel. Szerencsére talált rajta egy ravaszt, ami nem valami rossz dolog, ha már lőni kell. A hosszúkás kialakítás, valamint minden más dolog is passzolt a feketére festett fegyver alaptulajdonságait illetően, egyedül csak akkor találkozott egy-két újdonsággal, amikor a távcsőbe mélyesztette a tekintetét. Itt nem csak egy holografikus célkeresztet talált, de a szerkezet még a célpont távolságát, valamint a lövedék pályáját is kijelölte a számára.

Mindez el is kellett a közel vaksötétben és a viharos szélben – pedig a tornádó messze elkerülni látszott ezt a városrészt, ám így is megnehezítette Cross dolgát.

Ő hamar kinézte magának a legközelebbi assaiki fejét, aztán úgy tapasztalta, ez a holografikus valami rosszul lőtte be a szöveget. Legalábbis ő az akkori fegyverekkel már megszokta, hogy ilyenkor teljesen másmerre kellene lőni, és az ide nem tartozása dacára is tartotta magát e nézet mellett. Kisvártatva meghúzta a ravaszt, s a halálos ólomlövedék már egy szempillantást követően keresztülfúrta magát a gép szeme közé eső részen. Csak egyetlen bökkenő akadt: zavartalanul folytatta az útját.

- Ne a fejére célozzon... jézus, magát meg honnan szalasztották ide?

- Vegasból, uram – vágta rá Kim javaslatát, mintha csak teljesen természetes lenne, aztán egy kissé lejjebb vitte a célkeresztet. *Ha a feje nem lesz jó, biztosan a mellkasa lesz a hunyó* – dűnnyögte magában, miközben meghúzta a ravaszt. Igaz, kezdettől fogva nem számított mást, ám mégis meglepte, amikor az assaiki egy rakás roncsként hanyatlott a talajra. Csakugyan a vöröslő mellkasi rész bizonyult az agyának.

- Áh, ez mindent megmagyaráz – sóhajtott fel Everett a férfi még az előbbinél is nagyobb meglepetésére. Valahogy nem szánt sok sikert Kim tervének.

De ha már bevált, hátha választ kap még, egy égető kérdésére.

- Mondja csak, ezek miért csak robotokkal jönnek? – idő közben végzett egy újabb gyilkos bádogdobozzal, s a legszebb az egészben, hogy ők még mindig nem érkeztek elég közel a tüzeléshez. Ha így megy tovább, nem sok marad a többieknek.

- Sajnálják a sajátjaik életét, ezért a selejtet választják.

- Miért, ezek gépek olyan reménytelenek lennének?

- Nem tudnak gondolkodni, tehát sosem teljesíthetnek úgy, mint az ember – és ezért kénytelenek embereket alkalmazni a bonyolultabb dolgoknál, mint például egy repülőgép. – Ha meg eszesebbre csinálnák őket, akkor az történik, mint Vegasban. Ön már csak tudja – ennek hallatán Cross összerendezte egy pillanatig, mintha már a Kim hozzájárulásával magára öltött lepel lehullani látszana.

- Hát igen, azt sosem fogom elfelejteni – tett még egy utolsó lépést a hazugságok ingatag mezején, aztán már csak azon kapta magát, hogy egy újabb assaikit terített le. Úgy tűnik, egy csöppet sem feledett az ottani tudásából, sőt, még ezekkel az új fegyverekkel sem akad különösebb gondja. Ez a holografikus valami még azt is közli vele, hány tőltény maradt a tárban. Most épp tizenkettő. *Elég sokat belepaszírtak.*

Ekkor már megint félbeszakadt az elméjének átmeneti szünete, ugyanis megálltak a gépek, s irdatlan erejű tüzet kezdtek zúdítani a hősünk, valamint a seber osztag megmaradt tagjai felé. A konföderációsok közt Cross még egy hatalmas, számára a filmbéli óriásrobotokhoz hasonló valamit is felfedezett.

A négy méter magas keirihez – hóhérhoz – foghatót még az életében nem látott, ezért eleinte azt hitte, teljes egészében egy gépről van szó. De amint végighaladtak a szemei a bestia zömök lábain, a roppant géppuskákban és rakétavetőkből végződő karjain, valamint a hozzávetőlegesen középtől kezdődő, majd felfelé haladó központi részen, abban egy emberi alakot vélt felfedezni.

Aztán két rakéta kilövésére lett figyelmes, irdatlan golyózápor kíséretében.

- Lebukni! – kiáltotta a torka szakadtából Everett, majd megnyugodva tapasztalta a mértéktelenül remegő, fagyos talaj, valamint az omladozó kődarabok láttán, hogy tévesztettek a töltetek. Másképp már rég nem élnének.

Mindez Kimet nem igazán vigasztalta, szegény már olyannyira elkeseredett. Szinte biztosra vette, már itt a vég, hogy neki éhesen, átázva, egy szál pizsamában kell a romok közt vesznie, amikor annyi más helyre sodorhatta volna az élete. A lehető legkisebbre húzta magát a sarokban, behunyta a füleit és befogta a füleit, aztán már csak várta az elkerülhetetlen végkifejletet. Igaz, még nem adta fel mindenki.

- Valaki szedje ki azt a vackot! – kiáltotta Everett, oroszlánként küzdve.

- Tekintsd a roncstelepen – szólalt fel az egyetlen személy, aki az osztagán belül is tegezni meri, Speltzer. A kopasz, két teljes aranyfoggal rendelkező férfi hamar le is emelte a hátáról a saját kis őrangyalát, a T76-os rakétavetőjét.

Nem vacakolt túlzottan a célzással, innen bárki képes lenne eltalálni, s rövidesen már azon is kapta magát, hogy egy iszonyatos erejű robbanófej közelít a keiri felé. Célba talált volna, ebben bizonyos lehet, ám a túlméretezett bádogdoboz kezelője képtelen volt oly szerencsésnek örvendeni, mely szerint az egyik lövedéke sikeresen belebotlott a robbanófejbe. Az néhány méterre előtte hasadt szét, vajnyi kevés kárt téve bármiben is fagyos talaj, valamint néhány kormos hópehely kivételével.

- Hogy az anyááád...! – verte a fegyverét hitetlenkedve Speltzer.

- Majd én teszek vele egy próbát – jelentette ki Cross, már a kezelő fejéhez is irányozva a puskájának halálpontos csövét.

- Tudja mit, ha sikerül elintéznie, azzal lekötelezett – vágta hozzá Everett enyhe szkeptikusságot éreztetve, aztán csak figyelte, mihez kezd vele a hősünk.

Cross célzott, meghúzta a ravaszt, aztán már csak ez sárgás villanásra, valamint egy éles lármára lett figyelmes. Eleinte nem igazán értette, mi történhetett, mivel nem csak a kezelő úszta meg sértetlenül az esetet, de a sárgás üvegen még egy karcot sem vélt felfedezni. S csak most, a felület különös felvillanás után jött rá, hogy az tulajdonképpen nem is üveg. *De ha nem az, akkor meg mi... mi lehet ez?*

- Látja, az energiagát nem enged át akármit. Felőlem löheti napestig is, akkor sem tud kárt tenni benne... – közölte Everett, akaratlanul is választ adva Cross kérdésére.

- Hogy mik vannak manapság... mi miért nem használunk ilyeneket?

- Mert nekünk nincs – hangzott az őrmester frappáns felelete, miközben egy újabb rakéta indult útjára a százával süvítő, roppant pontatlan golyók közt.

Szerencsére jócskán, méterekkel húzott el a fejük felett, ráadásul Cross felfedezett valamit. A pajzs – ahogy azt nála nevezik – lekapcsolt arra a kis pillanatra, amikor útjára indult a halál zord ígéretét sugalló robbanófej. Tehát már csak ki kell várnia, amíg a kezelő óvatlanul még egyet elereszt, s meghúznia a ravaszt.

Minderre nem kellett sokat várnia, ám mégis egy megengedhetetlen tartamot, hisz nem sokkal később arra lett figyelmes, hogy Mike lehanyatlik a – csak töredékesen megmaradt – felső szintről, majd a halálhörgése közepette indul útjára az a bizonyos töltet. Ha valamikor, akkor e pillanatban nem foglalkozhatott a két percre sem lett bajtársa végzetével. Meg kellett húznia a ravaszt, még hozzá most azonnal.

Ekkor mintha lelassult volna az idő körülötte. Everett tisztán látta maga előtt, ahogyan Cross mély levegőt vesz, meghúzza a ravaszt, majd egy narancsos torkolattűz, s egy halálos, barázdált oldalfelületű lövedék hagyja el a fegyver csövét. S irdatlan sebességgel, a hang tempójának legalább kétszeresével érkezik a túloldalra, épp az energiáját szép lassú, négyzetcentiméterről-négyzetcentiméterre történő helyreállása pillanatában. Az rövidesen be is zárult, de már a golyó mögött, mintsem előtt. Ha csak egy centin múlt is, ám a halál ezen brutális formája mégis elérte a kezelőt, aki holtan roskadt össze a székében. A gépe pedig irdatlan iramban csókolta meg a fagyos talajt, irányítás nélkül közönséges fémhulladékká válva.

- Megcsinálta – jelentette ki az őrmester elismerően, ám nem akadt túl sok ideje az ünneplésre. Hamarosan újabb keirik termettek az elesett helyébe, s egy komplett hadseregbe való assaiki menetelt minden egyes lelőtt bajtársuk nyomán. Hiába a harctudás, a hősiesség helytartás, amikor a harcmező legősibb szabályai érvényesülnek.

Hiszen még minidig túl sok jutott, túl kevésre.